

πάντες νὰ περιρράνῳσι διὰ τῶν πτερωτῶν, ὡς τὰ φιλή-
ματά της, ἀνθέων των τὸ καλλιτεχνικόν της τάλαντον.
Καὶ καθὼς ἐξ εἰδικῆς πηγῆς ἐπληροφορήθη, ὑπερβαί-
νουσι τὴν ἀξίαν τῶν ἐξακισχιλίων φράγκων τὰ ὑπὸ τῶν
θαυμαστῶν της προσενεχθέντα αὐτῇ πολύτιμα δῶρα.

Ἡ πρώτη ἀνθυδέρμη προσηνέχθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ μι-
κροῦ ὀρφανοῦ τοῦ Χατζῆ Κώστα, τὸ ὁποῖον ἡ Ζοφρούα
ἐκυψεν ἐκυψεν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τὸ ἐφίλησε περιπαθῶς,
καὶ ὁ pardon μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ φταιρηνισθῶ πάλιν. . .

Εἰξεύρετε πολὺ καλὰ, ἀναγνώτῃ μοι, ὅτι ὅλαι αἱ
εὐεργετικαὶ εἶνε χυμέναι εἰς τὸ ἴδιον καλοῦπι· ὁμοιά-
ζουσιν ἀνχμεταξύ των ὡς ἡ πρὸ τοῦ καθρέπτου φυσιο-
γνωμία μὲ τὴν ἐντὸς τοῦ καθρέπτου· περισσότεραι λοιπὸν
ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ τὰς κυανὰς καὶ ἐρυθρὰς
ταινίας των, τὸ ὄνομα C. Geoffroi διὰ κεφαλαίων
μεγάλων γρῆμμάτων πυροτεχνημένον ἐπυρπιλήθη εἰς τὴν
Γ'. πρᾶξιν, ἥτις ἦτο ἡ Β'. τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτός,
διαχέον ἀνταύγειαν ὀγκωδῶν σαπφείρων καὶ τοπαζίων
καὶ ρουβινίων. ἅπερ μικρὸν κατὰ μικρὸν καταφλεγόμενα
κατηναλίσκοντο.

Ἄλλ' εἶχε καὶ τὸ ἑκτακτον ἡ εὐεργετικὴ τῆς Ζοφρούα.
Εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἀπὸ
τῆς ὀροφῆς τῆς σκηνῆς κατήλθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της μία
φόρμιγξ ἀρχαϊκὴ, περιβαλλομένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ κλάδων
δάφνης καὶ μυρσίνης καὶ στηριζομένη ἐπὶ ταινίας στρε-
πτῆς κατὰ τὰ ἄκρα, ἐφ' ἧς ἦτο ἐπιγεγραμμένον: Au vrai-
talent.

Τοῦτο ἦτο ὑπαινιγμός τις κακεντρεχῆς, ἦτο κομμα-
τικὴ τις διχδήλωσις μυρίζουσα Κουμουन्दούρον καὶ Τρι-
κούπην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔχει ἀληθὲς talent,
τὸ ἐλητημονήσαμεν, ἐχειροκροτήσαμεν ὅλοι μας ὅσον ἡδυ-
νάμεθα ραγδαϊότερον, κ' ἐβύγομεν ὀλίγον πρὶν νὰ τελειώ-
σῃ ἡ Γ'. πρᾶξις διὰ νὰ προφθᾶσωμεν βαγόνι.

Μαργιόλος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

(Συνέχεια τῶν ἀστυνομικῶν.)

Ἐὰν ἡ εὐλογία εἶναι εἰς ὕψειν, ἡ εὐκλοπία τοῦ κ.
Κοσονάκου εἶναι εἰς ἐπίτασιν. Προχθὲς τὴν νύκτα εἰς τὴν
γειτονίαν μας ἐκεῖ τρεῖς οἰκίαι προσεβλήθησαν ἀπὸ κρού-
σματα. Τοῦ Ἰσπανοῦ Πρέσβευς, παραπλεύρως τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ κ. Χλωροῦ Ἐπιθεωρητοῦ
τῶν Δυσῶν καὶ τοῦ κ. Παρθενίου ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουρ-
γείῳ τῆς Παιδείας. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ οἱ τρεῖς προσ-
εβλήθέντες ἦσαν ἐν ὑπουργήμασι. Καὶ εἴχαμε πλέον τὴν
νύκτα κουμπιὰν, ἐρόδους στρατιωτικῶν, τρεξίματα
κλητῆρων, πηδήματα κλεπτῶν ἀπὸ ταράτσαις, ἀνασκα-
φὰς τὸ πρῶτ' μήπως εὐρεθοῦν οἱ κλέπται κάτω ἀπὸ τὰ
χώματα καὶ τόσα ἄλλα νόστιμα πράγματα. Τώρα μάλι-
στα ποῦ σηκώθηκαν αἱ νυκτοφυλακαί, κάθε σπῆτι πι-
στεύομεν νὰ ἔχῃ καὶ τὸ κρούσμα του. Πέρυσι τύπον κυ-
λιακόν, φέτος τύπον κλεπτικόν!

Καὶ μία συμβουλήν τῆς στιγμῆς. Οἱ ἐνοικιάζοντες ἡ
ἐνοικιάσαντες οἰκίας, τίποτε ἄλλο μὴν κυττάζετε εἰμὴ
ἀσφάλειαν κλείθρων, θυρῶν, παραθύρων. Ὅλαι αἱ οἰκίαι

ἐν Ἀθήναις εἶναι ἐκτισμέναι διὰ τιμίους ἀνθρώπους· εἰς
τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ μετασκευασθῶσι διὰ τοὺς Ἀλεξανδρι-
νοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς παστρικοὺς.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗΣ ΚΑΚΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Εἰς νεωστὶ πηρασημοφορηθέντα.

Τοῦ πιάνεις τὸ χέρι, τοῦ τὸ σφίγγεις θερμὰ θερμὰ, καὶ
ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδίαν σου τοῦ λές:

— Ἄ! τέλος πάντων, νὰ κ' ἕνα παράσημο ποῦ δὲν ἐ-
δόθη οὔτε εἰς κἀνένα βλάκα, οὔτε εἰς κἀνένα παληάνθρω-
πον. Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ νὰ γίνεται κἀπου κἀ-
που, σὲ καμμιὰ εἰκοσιπενταρὶὰ χρόνια θὰμποροῦν νὰ
φέρουν παράσημο τίμιοι ἄνθρωποι.

Εἰς νεόνυμφον.

Τοῦ προσφέρετε τὰ συνήθη συγχαρητήρια· τοῦ κάμνετε
ὅσουςμπορεῖτε ἐπαίνους γιὰ τὴ γυναῖκά του, τοῦ ἐκφρά-
ζεσθε τὰς θερμότερας εὐχὰς, καὶ ἔπειτα, μὲ τρόπο, ἀπά-
νω σ' τὴν ὀμιλίαν, τοῦ λέτε:

— Ἐπειτα, σὲ ξεύρω· εἶσαι προσωπεποιημένη εὐγέ-
νεια· καὶ νὰ σῶλθῃ τυχὸν τίποτε σ' τὸ κεφάλι, κἀνὲν
δυστύχημα ὅπως τὰ λένε σ' τὸν κόσμον, ἐνῷ ἐγὼ αὐτὰ τὰ
πράγματα τὰ θεωρῶ συνήθη περιστατικὰ τοῦ οἰκογενεια-
κοῦ βίου, δὲν θὰ θελήσῃς νὰ σηκώσῃς τὸν κόσμον σ' τὸ πο-
δάρι. Σὲ ξεύρω, σὲ ξεύρω!

Τοῦ ξανασφίγγεις τὸ χέρι καὶ φεύγεις, ἀφίνων τὸν
δυστυχῆ πλήρη μαχύρων σκέψεων

Εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Εἰσέρχεσαι εἰς τὸ πλέον παραγεμισμένον βαγόνι· κλα-
λαρεῖς τὴν χειρότερη λίμα μεταξὺ ὀκτῶ ἢ δέκα ἐπιβα-
τῶν. Ἀρχίζεις ὀμιλίαν δυνατὰ καὶ ἅμα τὸν δὴς ὅτι πῆ-
ρε φόρα, ἐκλέγεις τὴν ὥρα ποῦ ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ
κἀνένα δύσκολο μέρος, κἀνένα βράχο ἢ κἀνένα γροφύρι
καὶ βγάζεις ἀπὸ τὴν τσέπη σου, ἕνα χαρτί τεμπράτο, τὸ
ὁποῖον ὑποδεικνύων λέγεις:

— Εἶναι ἡ διαθήκη μου!

Ἡ λίμα δὲν θὰ λείψῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ:

— Καὶ τὴν φέρεις πάντοτε μαζί σου;

— Ἄ! σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴν πάντοτε. Τὴν πέρασα
τόσαις φοραῖς καὶ δὲν ἔπαθα τίποτε. Εἶχα φαίνεται τύχη·
αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως... εἶναι ἡ δεκάτη τρίτη, ὁ δεκα-
τρία δὲν μ' ἄρεσει διόλου.

Εἶσαι παρὰ βέβαιος ὅτι ἐκ τῶν ὀκτῶ ἐπιβατῶν οἱ ἐ-
πτάμισυ, εἶναι μισοπεθαμμένοι ἀπὸ φόβον.

Καπνὰ—σπίρτα.

Διαλέγεις τὰ χειρότερα τσιγάρα, τὰ προξενούντα
πονοκέφαλον, τὰ φέρεις πάντοτε ἐπάνω σου, χωρὶς ἐν-

νοείται· σὺ νὰ καπνίζης, καὶ ὑποχρεώσεις μὲ αὐτὰ τοὺς ἐτελείωσες, τὸν πλησιάζετε, τὸν φουσκώνετε μ' ἐπαίνους καὶ φίλους σου.

— Ὅσο διὰ σπέρτα ἔχεις μιὰ τσακμακούπετρα ἐπάνω σου· εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην τὴν δίδεις μὲ τὴν διαθεθαίωσιν Δ., μὰ ἀπαράλλακτα, σὰς λέγω, καὶ ποίους τὼλπιζε ὅτι ὅτι εἶναι μεγάλη εὐκολία· τὸν ἀφίνει· δοκιμάζει· ἐν- τὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔκαυσε ὅλα τὰ νύχια του, ἴδρωσε τραβοῦσε. Πάει καὶ αὐτό.

— Ἀ! τοῦ ἀπαντᾷς, δὲν μεταχειρίζομαι ποτὲ τέτοια πράγματα.

Εἰς τὴν τράπεζαν.

Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σὰς συμβουλευσω· νὰ χύσητε τῆς σάλτσας εἰς τὸν παρακαθήμενόν σας. θὰ σὰς ἐπαιρ- ναν γιὰ παρὰ πολὺ χωριάτην.

Υπάρχει ὅμως ἄλλος τρόπος νὰ κάμετε τὸ χρέος σας.

Ἀμα εἰσθε προσκεκλημένος εἰς οἰκογένειαν ἥτις τρώ- γει καλὰ, ἔξοδεύει τὸ κρέας ἀλύπητα, ἐγγλέζικα, ὑποστη- ρίζετε ἀμέσως ὅτι ἡ συνήθης κρεατοδίαίτα εἶναι ἀδύνατον ἐπὶ τέλους νὰ μὴν φέρῃ ἀποπληξίαν. Ἐξ ἐναντίας ἂν δειπνᾷτε εἰς οἰκογένειαν ἥτις ζῇ μὲ δίκαιαν, μὲ λίγο βραστὸ τὴν ἡμέρα καὶ λίγη νερόσουπα, ὁμιλεῖτε περὶ τῶν ἐπικινδύνων νευρικῶν νοσημάτων τὰ ὅποια γεννᾷ ἡ ἀναιμία.

Οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ θ' ἀλλάξουν δίκαιαν, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάμετε νὰ τρώγουν καὶ νὰ τρώγωνται.

Ἐν τῷ θεάτρῳ.

Προσφέρετε ἐν θεωρεῖον εἰς μίαν οἰκογένειαν ἥτις δὲν πολυσυχνάζει τὸ θέατρον καὶ μάλιστα τὸ χειμερινόν.

Εἶνε ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος, ἡ ἀνύπανδρος ἀδελφή της, ὁ μικρὸς ἀδελφός της καὶ τρία ἐξαετῇ καὶ ὀκταετῇ παιδάκια.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶναι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὸ μελόδραμα. Περιμένετε τὴν εὐδαιμονεστέραν στιγμήν των καὶ ἀρχίζετε νὰ τοὺς ὁμιλεῖτε περὶ τῶν κινδύνων οὓς διατρέχει τις εἰς τὸ θέατρον ἐνεκα τῶν πυρκαϊῶν, πόσοι ἐκάησαν ἄλλοι, περὶ τῆς ἀπροσεξίας τῶν ἰδικῶν μας, τὸ ἐτοιμόρροπον τοῦ θεάτρου, κτλ.

Τὸ χροῶμα τῆς συζύγου ἐγίνε κερὶ, ὁ σύζυγος ἀσθμαί- νει βαρέως, καὶ τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν καὶ κλαῖνε καὶ θέ- λουν νὰ φύγουν.

Ἐπὶ τέλους φεύγουν οἱ ἄνθρωποι μισολιγοθυμημένοι.

Πρὸς δημοσιογράφον.

Ἀρχίζεις νὰ τοῦ ἐπαινῇς τὰ ἄρθρα του, νὰ ἐνθουσιάζ- εσαι μὲ τὰς ἀρχάς του, μὲ τὸν χαρακτήρα του, καὶ ἀφοῦ τὸν μοντάρεις καλὰ καλὰ, τοῦ ἐπιφυλάττεις ὡς ἐπίλο- γον:

— Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἀδελφέ, δὲν εἶνε κοινὸν ἐδῶ γράφε ὅσα θέλεις ὥραϊα ἄρθρα, δὲν σὲ διαβάζει κανένας, σοῦ τὸ λέγω ἐγώ

Εἰς αἰθούσαν ξιφομαχίας.

Ὁ καλλίτερός σου φίλος παίζει τὴν ὥραν ἐκείνην θαυ- μάσια σπαθί· ὁ διδάσκαλός του τὸν συγχαίρεται· ἀφοῦ

— Παίζετε ἀπαράλλακτα σὰν τὸν φοβερὸ σπαθιστὴ

Δ., μὰ ἀπαράλλακτα, σὰς λέγω, καὶ ποίους τὼλπιζε ὅτι θὰ τὸν ἄφινε σὲ τὸν τόπο ἑνας μπουφός τοῦ δὲν ἤξευρε τί τραβοῦσε.

Πάει καὶ αὐτό.

Εἰς νεοῦπανδρον.

Τῆς κάμνετε τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν μετὰ τὸν γάμον τῆς.

Κουρδίζετε τὴν χορδὴν τῆς περιφιλαυτίας.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτός ὁ Πηλεΐδης! Ἡμῶνα βέβαιος ὅτι θὰ περνε πάντοτε ὥραϊα γυναῖκα! Πάντοτε κυνηγῶσε ὁ μασκαρᾶς τὰς ὥραϊας. Καὶ τί ἐρωτόλη- πτος; τὴν μίαν ἐπικνε, τὴν ἄλλην ἄφινε. Σάνα ἦτανε ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος ἔρως του!

Οἱ λόγοι σας τὸν ἐκρύωσαν κάμποσο. Ἐπωφελεῖσθε τῆς διαθέσεώς της αὐτῆς καὶ ἐξακολοθεῖτε:

— Σὰς γνωρίζω· ἔχετε τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα· προβλέπω πόσον θὰ περιποιηθῇ τὰ νόθα τοῦ Πηλεΐδου (Κυρίως ἀγροεῖτε ἀν' ἑλὴ τοιαῦτα ὁ φίλος σας, ἀλλὰ δὲν πειράζει). Τὰ καυμένα, τοῦ τᾶφησε ἡ Σοφοῦλα, τί καρ- διὰ εἶχ' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι! Ὁ Πηλεΐδης μ' ὅλαις τῆς τρέλλαις του δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεχάσῃ ἀκόμη. Σὰς βε- βαιῶ ὅτι ὁ θάνατός της θὰ εἶναι τὸ ἀτελεύτητον πένθος τοῦ βίου του. Ἀμα τὸν βλέπετε καμμιὰ φορὰ μελαγχο- λικόν, νὰ τὸ ξεύρετε: εἶναι γιὰ τὴν Σοφοῦλα.

Προπέμπετε ἐκ τῶν χειλέων σας τὸ φαιδρότερον τοῦ κόσμου μειδίαμα, ἀποχαιρετᾷτε καὶ φεύγετε.

Γράφατέ με ὅσοι εἰσθε μισάνθρωποι καὶ θέλετε νὰ τυ- ραννῆτε κόσμον νὰ σὰς δώσω καὶ ἄλλας συνταγὰς.

Καλλίεας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ

Οἱ φωνογράφοι τοῦ κ. Ξένου.

Ὁ κ. Ξένος δὲν εἶναι νέηλος τῆς σκηνῆς, ἀν καὶ νέος· πολλάκις ἐδοκίμασε τὰς περιπετείας της καὶ τὰς περισσο- τέρας φορὰς ἀπεκόμισε θεατρικὰς εὐτυχίας.

Τὸ νέον του ἔργον, οἱ φωνογράφοι, διακρίνεται διὰ τὴν πλοκὴν του, πρωτότυπον, προσφυῆ, ἀπροσκόπτως βαίνουσαν καὶ ἐν τῇ δέσει καὶ ἐν τῇ λύσει του.

Ὁ διάλογος εἶναι ὥραϊος, ἐγκατεσπαρμένος μὲ πολλὰς εὐφυολογίας, τὰς ὁποίας ἐξετίμησε τὸ δημόσιον καὶ ἐχει- ροκρότησεν.

Εἶναι ἔργον λεπτὸν καὶ οἱ φωνογράφοι, λεπτὸν, ὡς ὁ δια- φανὴς συγγραφεὺς των.

Ἐθαυμάσαμεν κυρίως τὴν πλοκὴν του, εἰς ἣν οἱ Ἑλ- ληνες τόσον ὀλίγον ἐπιτυχάνομεν.

Εὐτυχῶς ἔτυχε καὶ ἐρμηνεῖαν καλλίστης. τῆς δεσποί- νιδος Πηνελόπης Βονασέρας, καὶ τοῦ κ. Λαζαρίδου ἀρι- στευσάντων. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐζητήσαμεν τὴν ἀδειαν τοῦ συγ- γραφέως, πρωθύμως παραχωρηθεῖσαν ἡμῖν, ἵνα δημοσιεύ- σωμεν τοὺς φωνογράφους εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Περιμένετε λοιπὸν νὰ σὰς φωνογραφῶμεν εἰς φωνο- γράφον.